

глава учителътъ. Тогава ще ви бжде още по-тѣсенъ. Много училища се откриха въ Македония. Не може да се набавятъ изведнажъ чинове за всички.

— Господинъ учителе, — продължи Тиме, — ние двама съ Владе ще си направимъ чинъ. Нали искашъ, Владе? — обърна се той къмъ другаря си.

Владе бѣ врѣстникъ на Тиме. Тѣ бѣха най-голѣмитѣ въ отдѣлението.

— Да, — продължаваше Тиме, — ще изберемъ въ гората хубави, прави дръвчета. Отъ тѣхъ ще си сковемъ чинъ. Въ насъ има пейка отъ такива дръвчета. Много е хубава. Като нея ще направимъ чина. Чичо Христо, прислужникътъ, ще ни помогне.

— Не може да се прави отъ такива дръвчета чинъ, — засмѣ се учителътъ. — Може ли да се сложи тетрадка на такъвъ чинъ и да се пише?

Тиме си седна замисленъ. Свършиха се часоветѣ. Ученицитѣ заизлизаха. На двора се проточи потокъ отъ шаренитѣ носии на децата.

— Владе, — каза Тиме на другаря си, когато излѣзоха вѣнъ, — ние можемъ да намѣримъ дъска за единъ чинъ.

— Ехъ, отъ где можемъ? — възрази

Владе. — Голѣма дъска ще трѣбва. — Ще купимъ отъ града.

— А знаешъ ли, колко ще струва такава дъска?

— Зная. Тате преди седмица купи една. Струва осемдесетъ лева.

— А отъ где толкова пари? — възкликна Влади.

— Ще наберемъ дърва отъ гората. Вмѣсто чинъ да правимъ отъ тѣхъ, ще ги откарáme съ нашето и ваше магаре въ града и ще ги продадемъ. — Ето ти осемдесетъ лева за дъска!

Рано заранъта, следващата недѣля, Тиме и Владе потеглиха къмъ гората, яхнали мулета. По обѣдъ дветѣ малки македончета подкараха къмъ града два товара дърва. Продадоха ги. Отидоха въ склада за дъски. Разправиха каква дъска имъ трѣбва.

